

Arrest

nr. 198 194 van 18 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Kampirak in het district Dahanai Ghorri in de provincie Baghlan. U bent Hazara van etnische origine en hangt het Ismaelisme aan.

Toen u de achtste graad had afgewerkt op de school in Kampirak, verhuisde u naar de stad Puli Khumri waar u de volgende vier jaar van het middelbaar onderwijs studeerde aan het Hazrat Omer-e-Farooq lyceum. Na het behalen van uw middelbaar diploma ging u in 2009 verder studeren aan de

landbouwfaculteit van de universiteit van Baghlan, nabij de suikerfabriek in Puzai-e Eshan. U studeerde af in 2012 en slaagde zes maand later voor een examen van een job bij de First MicroFinance Bank (FMFB) in de provincie Jawzjan. Bij aanvang van uw job als risk officer bij FMFB moest u eerst vier proefmaanden in het kantoor in de stad Sheberghan in de provincie Jawzjan werken, waarna u aan het einde van oktober 2013 werd overgebracht naar het kantoor in de stad Andkhoy in de provincie Faryab. In juli 2015 werd u opnieuw getransfereerd naar het hoofdbureau in Sheberghan.

In Andkhoy werd u een aantal malen opgebeld door de taliban. Ze zeiden dat ze informatie hadden over u en uw job. Ze wisten onder meer waar uw familie woonde en dat ze van hetzelfde district waren. Aan de telefoon vroegen de taliban om geld. Nadien zonden ze een brief naar uw huis in het dorp Kampirak. Uw vader belde u op om u over de brief te vertellen. Uw vader werd vervolgens opgebeld door taliban over de brief. Hij werd telefonisch nogmaals gevraagd om u ervan te overtuigen de taliban te vervoegen of hen geld te geven. Nadat u in juli 2015 naar Sheberghan ging voor uw werk, kwam een tweede dreigbrief toe bij uw familie in Kampirak. Er stond geschreven dat u de taliban moest vervoegen of hen geld moest zenden. Na deze brief besloot u stiekem naar huis te gaan via Tanki Karwan, een weg die achter het Doshi district ligt. Vanuit Kampirak vertrok u richting Europa.

U heeft Afghanistan verlaten midden oktober 2015. U kwam op 24 november 2015 aan in België en vroeg 17 dagen later asiel aan.

Toen u in Iran was belden de taliban uw vader nogmaals op. Uw vader zei hen dat u gestopt was met uw werk en u niet langer in Afghanistan was.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, een verzendingsbewijs, uw diploma van het middelbaar onderwijs, een certificaat van de universiteit van Baghlan, uw diploma van hoger onderwijs, uw werkkaart van de FMFB, uw bankkaart van de FMFB, twee dreigbrieven van de taliban, uw verkiezingskaart en foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen van de taliban moeilijk onderling verenigbaar. U verklaart aanvankelijk dat u zich bewust was van de risico's die uw job bij de bank FMFB met zich mee brachten (CGVS 1, p. 13). U zegt tevens dat u steeds zo discreet mogelijk te werk ging als u reisde tussen uw werkplaats in de provincie Jawzjan en de provincie Faryab, en uw huis in het dorp Kampirak in de provincie Baghlan (CGVS 1, p. 13). U liet een baard groeien en droeg gewone kledij wanneer u naar huis reisde, ook de aankoop van uw busticket deed u in het geheim (CGVS 1, p. 13). Het is dan ook verwonderlijk dat u aangeeft dat u de telefoongesprekken van de taliban licht opnam (CGVS 1, p. 14 en p. 15). U verklaart dat u de bedreigingen pas serieus nam nadat er een brief aankwam bij uw familie in Kampirak (CGVS 1, p. 14). U geeft aan dat u na de telefoons slechts dacht dat iemand met u aan het lachen was (CGVS 1, p. 13). Dat u eerder reeds verklaard had dat de taliban actief zijn in de regio waar u werkzaam was alsook in het dorp waar uw familie woonde, en dat u beseftte welke risico's uw job inhielden, staat haaks op uw lichte inschatting van de dreigtelefoons van de taliban.

U wordt vervolgens gevraagd te vertellen wat u na het eerste telefoontje deed waarop u vreemd genoeg zegt dat u "bang was maar het toch licht opnam" en vervolgens dat u "dacht dat het een mopje was" en dan weer dat u "voorzichtig was en veel angst had" (CGVS, p. 14 en 15). Dergelijke verklaringen over uw houding na dit eerste telefoontje zijn weinig coherent. Gevraagd dit wat nader te verklaren zegt u vervolgens dat u in het begin dacht dat het een grapje was maar naarmate het gesprek vorderde u ongerust werd (CGVS, p. 15). Dit strookt dan weer niet met uw eerdere verklaring dat u de bedreiging pas serieus nam na de eerste brief, die pas na de vier dreigtelefoontjes kwam (CGVS, p. 13 en 14).

Ook is het opmerkelijk dat u bleef werken nadat uw familie de eerste brief van de taliban ontving. U vertelt dat eenmaal de brief bij uw familie in het dorp Kampirak was aangekomen, u wist dat de bedreigingen serieus waren (CGVS 1, p. 13). Toch bleef u werken bij de bank FMFB (CGVS 1, p. 18). Pas na de tweede brief besloot u te stoppen met werken en naar uw huis in het dorp Kampirak te reizen om in samenspraak met uw familie te beslissen het land te verlaten (CGVS 1, p. 13 en p. 17). U kan echter niet verklaren om welke redenen u gealarmeerd was na de tweede brief, en niet in diezelfde mate zo na de eerste brief. U verklaart dit door te stellen dat u in de tweede brief bedreigd werd met uw leven, en in de eerste brief niet (CGVS 1, p. 18). Nochtans staat ook in de eerste brief te lezen dat u zal gestraft worden. In de tweede brief wordt bovendien enkel vermeld dat elke reactie van de taliban op uw stilzwijgen uw eigen verantwoordelijk is. Hiermee geconfronteerd stelt u zonder meer dat de tweede brief serieuzer was (CGVS 1, p. 18).

Verder legt u geen éénduidige verklaringen af over het verloop en de chronologie van de bedreigingen van de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS 1 dat u, wanneer u werkte in Andkhoy, verschillende keren gebeld werd door de taliban, en dat er een brief naar uw familie in het dorp Kampirak gestuurd werd. Vervolgens, in juni 2015, werd u door FMFB getransfereerd van Andkhoy naar de stad Sheberghan (CGVS 1, p. 13). U verklaart dat, nadat u naar Sheberghan ging, uw familie een tweede brief ontving (CGVS 1, p. 13). Dit blijkt verder ook uit de eerste dreigbrief die verstuurd werd in augustus 2015, gezien u verklaarde deze zes maanden na het eerste dreigtelefoontje te hebben gekregen en u in juli 2015 naar Sheberghan werd overgeplaatst (CGVS, p. 14). U past deze verklaringen echter later in het gehoor aan. U verklaart dan dat uw familie pas dreigbrieven ontving nadat u getransfereerd was naar de stad Sheberghan (CGVS 1, p. 17). U verklaart zelfs dat u geen telefoons van de taliban ontving in de periode waarin u nog werkzaam was in de stad Andkhoy (CGVS 1, p. 18). U wordt op deze incoherentie gewezen maar u houdt louter vast aan uw tweede versie, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 17).

U geeft verder aan dat de taliban uw vader een brief zonden en hem vervolgens opbelden (CGVS 1, p. 16). De taliban vroegen uw vader of hij de brief ontvangen had en geboden hem u te overtuigen hen te vervoegen of hen geld te zenden (CGVS 1, p. 16). U vertelt dat ze vervolgens een tweede brief zonden en dat u na die tweede brief vluchtte (CGVS 1, p. 16). Later in het gehoor, gevraagd waarom u pas na het ontvangen van de tweede dreigbrief actie ondernam, wijzigt u uw eerdere verklaringen en stelt u dat uw familie pas na de tweede brief opgebeld werd (CGVS 1, p. 18). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u slechts dat er na de eerste brief geen contact was tussen de taliban en uw familie (CGVS 1, p. 18). U herhaalt nogmaals dat ze naar uw huis belden na de tweede brief (CGVS 1, p. 18). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw profiel als risk officer bij FMFB dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie bij de FMFB. Verder dient erop gewezen te worden dat u uw functie bij deze bank uitoefende in een andere provincie van Afghanistan dan uw thuisprovincie en dat het geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor deze bank gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw werkzaamheden als bediende bij de FMFB zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts het bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Uw diploma van uw middelbaar onderwijs alsook uw certificaat en diploma van de universiteit van Baghlan onderbouwen uw verklaringen over uw studies. Uw werkkaart van de bank FMFB, alsook uw bankkaart en de foto's die u voorlegt, bevestigen uw verklaringen over uw job bij diezelfde bank. De enveloppe wijst op het feit dat u post ontvangen heeft die verstuurd werd vanuit de stad Kabul in Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de Mazar-e-Sharif te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Mazar e-Sharif. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2015 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jonge man bent met een hoge scholingsgraad. Zo heeft u succesvol uw middelbaar diploma behaald in het Hazrat

Omer-e-Farooq lyceum in de stad Puli Khumri (CGVS 1, p. 6). Hierna ging u studeren op de landbouwfaculteit van de universiteit van Baghlan (CGVS 1, p. 7). U studeerde af in 2012 en vond na zes maanden zoeken een job bij de bank FMFB in de provincies Jawzjan en Faryab (CGVS 1, p. 9-11). U heeft, naast het Dari, tevens kennis van het Pasjtoe en van het Engels (CGVS, p. 6 en 7). Er dient tevens gewezen te worden op de financiële mogelijkheden van uw familie, die uw huur voor vele jaren in de stad Puli Khumri en vervolgens Baghlan, en uw onkosten tijdens uw studies aan de universiteit konden betalen (CGVS, p. 8). Ook had uw vader de middelen om u de 2000 dollar te geven voor uw reis, boven op de 3000 dollar van uw eigen spaargeld (CGVS, p. 19). U verklaart dat hij dit reeds had en dat hij ook schapen verkocht (CGVS, p. 19). Bovendien is Mazar e-Sharif u niet volledig vreemd gezien u door Mazar e-Sharif reisde tussen uw werk in Jawzjan en Faryan en uw dorp (CGVS, p. 11). Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst in de stad Kabul of de stad Mazar e-Sharif te vestigen, antwoordt u dat het niet mogelijk is omdat uw leven in gevaar is in Afghanistan. U geeft aan dat de taliban weet dat u bij de Aga Khan Company werkte en dat ze u ervan beschuldigden een ongelovige te zijn. U vertelt dat de taliban u brieven stuurden en ook uw familie onder druk zetten (CGVS 2, p. 5). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-i Sharif over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het

moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Zo zijn uw opeenvolgende verklaringen over de bedreigingen van de taliban moeilijk onderling verenigbaar. U verklaart aanvankelijk dat u zich bewust was van de risico's die uw job bij de bank FMFB met zich mee brachten (CGVS 1, p. 13). U zegt tevens dat u steeds zo discreet mogelijk te werk ging als u reisde tussen uw werkplaats in de provincie Jawzjan en de provincie Faryab, en uw huis in het dorp Kampirak in de provincie Baghlan (CGVS 1, p. 13). U liet een baard groeien en droeg gewone kledij wanneer u naar huis reisde, ook de aankoop van uw busticket deed u in het geheim (CGVS 1, p. 13). Het is dan ook verwonderlijk dat u aangeeft dat u de telefoongesprekken van de taliban licht opnam (CGVS 1, p. 14 en p. 15). U verklaart dat u de bedreigingen pas serieus nam nadat er een brief aankwam bij uw familie in Kampirak (CGVS 1, p. 14). U geeft aan dat u na de telefoons slechts dacht dat iemand met u aan het lachen was (CGVS 1, p. 13). Dat u eerder reeds verklaard had dat de taliban actief zijn in de regio waar u werkzaam was alsook in het dorp waar uw familie woonde, en dat u beseftte welke risico's uw job inhielden, staat haaks op uw lichte inschatting van de dreigtelefoons van de taliban.

U wordt vervolgens gevraagd te vertellen wat u na het eerste telefoontje deed waarop u vreemd genoeg zegt dat u “bang was maar het toch licht opnam” en vervolgens dat u “dacht dat het een mopje was” en dan weer dat u “voorzichtig was en veel angst had” (CGVS, p. 14 en 15). Dergelijke verklaringen over uw houding na dit eerste telefoontje zijn weinig coherent. Gevraagd dit wat nader te verklaren zegt u vervolgens dat u in het begin dacht dat het een grapje was maar naarmate het gesprek vorderde u ongerust werd (CGVS, p. 15). Dit strookt dan weer niet met uw eerdere verklaring dat u de bedreiging pas serieus nam na de eerste brief, die pas na de vier dreigtelefoontjes kwam (CGVS, p. 13 en 14).

Ook is het opmerkelijk dat u bleef werken nadat uw familie de eerste brief van de taliban ontving. U vertelt dat eenmaal de brief bij uw familie in het dorp Kampirak was aangekomen, u wist dat de bedreigingen serieus waren (CGVS 1, p. 13). Toch bleef u werken bij de bank FMFB (CGVS 1, p. 18). Pas na de tweede brief besloot u te stoppen met werken en naar uw huis in het dorp Kampirak te reizen om in samenspraak met uw familie te beslissen het land te verlaten (CGVS 1, p. 13 en p. 17). U kan echter niet verklaren om welke redenen u gealarmeerd was na de tweede brief, en niet in diezelfde mate zo na de eerste brief. U verklaart dit door te stellen dat u in de tweede brief bedreigd werd met uw leven, en in de eerste brief niet (CGVS 1, p. 18). Nochtans staat ook in de eerste brief te lezen dat u zal gestraft worden. In de tweede brief wordt bovendien enkel vermeld dat elke reactie van de taliban op uw stilzwijgen uw eigen verantwoordelijk is. Hiermee geconfronteerd stelt u zonder meer dat de tweede brief serieuzer was (CGVS 1, p. 18).

Verder legt u geen éénduidige verklaringen af over het verloop en de chronologie van de bedreigingen van de taliban. Zo verklaarde u aanvankelijk op het CGVS 1 dat u, wanneer u werkte in Andkhoy, verschillende keren gebeld werd door de taliban, en dat er een brief naar uw familie in het dorp Kampirak gestuurd werd. Vervolgens, in [juli] 2015, werd u door FMFB getransfereerd van Andkhoy naar de stad Sheberghan (CGVS 1, p. 13). U verklaart dat, nadat u naar Sheberghan ging, uw familie een tweede brief ontving (CGVS 1, p. 13). Dit blijkt verder ook uit de eerste dreigbrief die verstuurd werd in augustus 2015, gezien u verklaarde deze zes maanden na het eerste dreigtelefoontje te hebben gekregen en u in juli 2015 naar Sheberghan werd overgeplaatst (CGVS, p. 14). U past deze verklaringen echter later in het gehoor aan. U verklaart dan dat uw familie pas dreigbrieven ontving nadat u getransfereerd was naar de stad Sheberghan (CGVS 1, p. 17). U verklaart zelfs dat u geen telefoons van de taliban ontving in de periode waarin u nog werkzaam was in de stad Andkhoy (CGVS 1, p. 18). U wordt op deze incoherentie gewezen maar u houdt louter vast aan uw tweede versie, zonder verdere uitleg (CGVS, p. 17).

U geeft verder aan dat de taliban uw vader een brief zonden en hem vervolgens opbelden (CGVS 1, p. 16). De taliban vroegen uw vader of hij de brief ontvangen had en geboden hem u te overtuigen hen te vervoegen of hen geld te zenden (CGVS 1, p. 16). U vertelt dat ze vervolgens een tweede brief zonden en dat u na die tweede brief vluchtte (CGVS 1, p. 16). Later in het gehoor, gevraagd waarom u pas na het ontvangen van de tweede dreigbrief actie ondernam, wijzigt u uw eerdere verklaringen en stelt u dat

uw familie pas na de tweede brief opgebeld werd (CGVS 1, p. 18). Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, antwoordt u slechts dat er na de eerste brief geen contact was tussen de taliban en uw familie (CGVS 1, p. 18). U herhaalt nogmaals dat ze naar uw huis belden na de tweede brief (CGVS 1, p. 18). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw profiel als risk officer bij FMFB dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie bij de FMFB. Verder dient erop gewezen te worden dat u uw functie bij deze bank uitoefende in een andere provincie van Afghanistan dan uw thuisprovincie en dat het geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter. Bovendien heeft u uw werkzaamheden voor deze bank gestaakt. Er zijn dan ook onvoldoende aanwijzingen dat de taliban u als gevolg van uw werkzaamheden als bediende bij de FMFB zou viseren bij terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara vormt slechts het bewijs van uw identiteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Uw diploma van uw middelbaar onderwijs alsook uw certificaat en diploma van de universiteit van Baghlan onderbouwen uw verklaringen over uw studies. Uw werkkaart van de bank FMFB, alsook uw bankkaart en de foto's die u voorlegt, bevestigen uw verklaringen over uw job bij diezelfde bank. De enveloppe wijst op het feit dat u post ontvangen heeft die verstuurd werd vanuit de stad Kabul in Afghanistan. (...)".

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen met betrekking tot zijn reactie op het eerste telefoontje dat hij van de taliban ontving. Hij meent dat hij desbetreffend een redelijke en logische uitleg heeft gegeven. Hij licht toe dat zijn eerste spontane reactie te denken was dat het om een grap ging, maar dat hij al vlug beseftte dat dit niet het geval was. Deze uitleg is evenwel niet afdoende in het licht van verzoekers eerdere verklaring dat hij de bedreiging pas serieus nam na de eerste brief, die hij pas na vier dreigtelefoontjes ontving (stuk 5B, gehoorverslag van 28 oktober 2016, p. 13, 14). Waar verzoeker wijst op zijn bijzonder profiel, doet hij op geen enkele wijze afbreuk aan de vastgestelde incoherentie in zijn verklaringen met betrekking tot de ontvangen bedreigingen. Deze verklaringen blijken als dusdanig uit de stukken in het administratief dossier en vormen derhalve objectieve gegevens waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in rechte vermocht te steunen.

Verzoeker blijft in gebreke te verklaren waarom hij pas na ontvangst van de tweede dreigbrief besloot om zijn professionele activiteiten te staken, nu op basis van de inhoud van beide dreigbrieven niet kan worden vastgesteld dat van de tweede brief een grotere dreiging uitgaat dan van de eerste. De uitleg die verzoeker desbetreffend tijdens zijn eerste gehoor gaf, met name dat de tweede dreigbrief serieuzer was omdat de taliban na deze brief zijn familie contacteerden, voldoet niet in de mate dat verzoeker elders verklaarde – en tevens in zijn verzoekschrift bevestigt – dat zijn vader reeds na ontvangst van de eerste dreigbrief door de taliban werd opgebeld. Het argument dat de verwerende partij hem zeker had verweten deze beslissing te vlug te hebben genomen indien hij reeds na de eerste dreigbrief was vertrokken, is een loze en louter hypothetische bewering die geen steun vindt in de bestreden beslissing of in het administratief dossier. Dat de beslissing om zijn werk en land van herkomst te verlaten niet gemakkelijk is, neemt niet weg dat het toch om een rationele beslissing gaat en dat in die zin van verzoeker mag worden verwacht dat hij concreet kan duiden wat hem ertoe bracht zijn werk pas na de tweede dreigbrief op te geven, indien hij al na de eerste dreigbrief zou hebben beseft dat de dreiging serieus was. Dat financiële overwegingen verzoeker er na ontvangst van de eerste dreigbrief van weerhielden zijn werk op te geven, is in het licht van de ernstige dreiging waarvan hij op dat moment het voorwerp zou hebben uitgemaakt niet aannemelijk. Bovendien is niet duidelijk waarom verzoekers financiële zorgen na ontvangst van de tweede dreigbrief klaarblijkelijk geen beletsel meer vormden om te stoppen met werken.

Waar verzoeker aanvoert dat hij zich aanvankelijk had vergist omtrent het verloop en de chronologie van de bedreigingen en zich later tijdens het gehoor verbeterde, kan hij niet worden gevolgd. De Raad stelt

vast dat waar verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij werd opgebeld door de taliban en zijn familie de eerste dreigbrief ontving toen hij in Andkhoy werkte, hij deze verklaringen later aanpast en stelt dat hij het eerste telefoontje – en zijn familie de eerste dreigbrief – pas kreeg toen hij reeds in Sheberghan tewerkgesteld was. Door de dossierbehandelaar geconfronteerd met de incoherentie in zijn verklaringen gewaagt verzoeker van een vergissing en bevestigt hij de tweede versie van de feiten. Verzoeker kan gelet op voorgaande vaststellingen bezwaarlijk volhouden dat hij zichzelf zou hebben verbeterd.

Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan van verzoeker worden verwacht dat hij doorheen het gehoor coherente verklaringen aflegt met betrekking tot de chronologie van de door hem ontvangen bedreigingen, die immers aan de kern van zijn asielrelaas raken. Waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens het gehoor van 28 oktober 2016 zowel fysiek als psychisch niet helemaal in orde was als gevolg van de stressvolle verhuis die ochtend naar een ander opvangcentrum, verschoont noch verklaart hij de voormelde incoherentie. Uit het gehoorverslag van 28 oktober 2016 blijkt niet dat verzoeker toen melding heeft gemaakt van de staat waarin hij zich bevond. Verzoeker werd aan het begin van dit gehoor nochtans uitdrukkelijk gevraagd of hij opmerkingen had alvorens er met het interview zou worden begonnen en ook na afloop werd hem de kans geboden nog iets toe te voegen (stuk 5B, gehoorverslag van 28 oktober 2016, p. 3, 19). Verzoeker heeft aan het begin van zijn gehoor op 8 februari 2017 dan ook louter *post factum* opgeworpen dat hij tijdens zijn eerste gehoor fouten maakte onder invloed van stress en slapeloosheid. De Raad merkt op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekers argumentatie dat hij een bijzonder profiel heeft gelet op zijn studieniveau, zijn werk voor een vreemde onderneming en zijn afkomst uit een gevaarlijke regio met een sterke aanwezigheid van de taliban, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Bij wijze van nieuw element voert verzoeker aan dat zijn vader op 7 februari 2017 door de taliban werd vermoord in uitvoering van de dreigementen die eerder aan verzoekers adres werden geuit. Ter staving van dit feit voegt verzoeker bij het verzoekschrift een document waarin leden van de gemeenschap van Kampirak dit bevestigen (stuk 2).

Aan deze gebeurtenis kan evenwel om diverse redenen geen geloof worden gehecht. Vooreerst is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker zijn problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt, met als gevolg dat elementen die hieruit voortvloeien per definitie evenmin geloofwaardig zijn. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat zijn familie geen persoonlijke problemen heeft gekend na zijn vertrek uit zijn land van herkomst eind oktober 2015 (stuk 5A, gehoorverslag van 8 februari 2017, p. 5; stuk 5B, gehoorverslag van 28 oktober 2016, p. 5). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban, na meer dan een jaar niets meer van zich te hebben laten horen – ze hebben nochtans al die tijd geweten waar verzoekers familie verbleef gelet op de brieven die ze eerder bij zijn ouderlijke thuis hadden achtergelaten –, zomaar uit het niets weer zouden toeslaan. Hoewel nog kan worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 7 februari 2017 nog niet zou hebben geweten dat zijn vader de dag voordien werd vermoord, is het tevens niet aannemelijk dat hij hiervan nog steeds niet op de hoogte zou zijn gebracht vooraleer de bestreden beslissing werd genomen op 20 februari 2017. Derhalve kan worden verwacht dat verzoeker een dermate belangrijke ontwikkeling in zijn relaas eerder zou hebben gemeld. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds zijn aankomst in België telefonisch contact heeft gehad met zijn ouders (stuk 5B, gehoorverslag van 28 oktober 2016, p. 5), zodat mag worden verondersteld dat zijn moeder hem kort na het overlijden van zijn vader zou hebben gecontacteerd om hem hiervan in kennis te stellen. Verzoekende partij voegt bij zijn aanvullende nota de brief waarin de moord op verzoekers vader wordt bevestigd, ditmaal vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Onverminderd voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat dit document ook een gesolliciteerd karakter vertoont en derhalve objectieve bewijswaarde ontbeert.

Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota van 25 oktober 2017 een verslag van BBC omtrent een aanval op het dorp Mirza Ouling met een voor eensluidend verklaarde vertaling, foto's van zijn dorp na de aanval van de taliban en een verslag van The Guardian.

Voor zover verzoeker deze stukken ter staving van de dood van zijn vader bijbrengt, moet worden opgemerkt dat zowel het verslag van BBC als The Guardian over een aanval van de taliban in het dorp Mirza Ouling spreken. Het dorp Kampirak komt in geen van beide documenten ter sprake. Uit het verslag van BBC kan niet duidelijk blijken op welke datum de aanval plaatsvond. Een belangrijk persoon van Mirza Ouling getuigde hierin dat hij en zijn familie is kunnen vluchten op 12 mei, maar dat er anderen werden gedood. Ook het verslag van The Guardian heeft het niet over een specifieke datum maar dateert wel van augustus 2017. Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift dat uit de neergelegde brief blijkt dat de gemeenschap van Kamirak bevestigt dat zijn vader op 7 februari 2017 in Kampirak werd vermoord. Het is ook niet aannemelijk dat zowel BBC als The Guardian pas maanden na deze aanval zouden berichten. Gelet op deze vaststellingen kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekers vader zou zijn omgekomen bij de aanval op het dorp Mirza Ouling zoals gedocumenteerd wordt in het verslag van BBC en van The Guardian.

In zoverre zou kunnen worden aangenomen dat verzoekers vader ingevolge een aanval van de taliban om het leven zou zijn gekomen (*quod non*), blijkt nergens uit enig objectief stuk dat dit te wijten zou zijn aan de uitvoering van de dreigementen die eerder aan verzoekers adres werden geuit.

Ook uit de foto's die verzoeker bijbrengt blijkt op geen enkele manier dat zij beelden tonen van de situatie in verzoekers dorp Kampirak. Verzoeker voegt bij deze foto's weliswaar nog twee documenten en stelt dat dit gaat over nieuws in zijn dorp dat is platgebrand door de taliban, doch de Raad stelt vast dat deze documenten niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor deze documenten dan ook niet in overweging worden genomen.

Het weze tot slot benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan hem het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich

aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar e-Sharif te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Mazar e-Sharif via dagelijkse binnenlandse vluchten vanuit de internationale luchthaven van Kaboel op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, de stad Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en . wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op “high-profile” doelwitten plaats.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Mazar e-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. (...)”.

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 13 oktober 2017 een kopie bij van de COI Focus "Afghanistan. Security situation in Balkh province" van 28 april 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Mazar e-Sharif nog steeds actueel en correct is.

Waar verzoeker kritiek uit op het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincies Baghlan en Jawzjan en bij zijn aanvullende nota informatie voegt omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, dient hij erop te worden gewezen dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Mazar e-Sharif te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Waar verzoeker erop wijst dat uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat zich in de provincie Balkh veiligheidsincidenten voordoen en dat de provinciehoofdplaats Mazar e-Sharif reeds getroffen werd door (bom)aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen, stelt de Raad vast dat hiermee terdege rekening werd gehouden in bovenstaande veiligheidsanalyse. Het geweld in Mazar e-Sharif blijkt hoofdzakelijk doelgericht van aard en duidt er niet op dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat Afghaanse burgers door hun loutere aanwezigheid in de stad een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker bij de aanvullende nota gevoegde informatie van BBC en The Guardian hebben geen betrekking op de situatie in Mazar e-Sharif en is bijgevolg niet dienstig.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Mazar e-Sharif vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jonge man bent met een hoge scholingsgraad. Zo heeft u succesvol uw middelbaar diploma behaald in het Hazrat Omer-e-Farooq lyceum in de stad Puli Khumri (CGVS 1, p. 6). Hierna ging u studeren op de landbouwfaculteit van de universiteit van Baghlan (CGVS 1, p. 7). U studeerde af in 2012 en vond na zes maanden zoeken een job bij de bank FMFB in de provincies Jawzjan en Faryab (CGVS 1, p. 9-11). U heeft, naast het Dari, tevens kennis van het Pasjtoe en van het Engels (CGVS, p. 6 en 7). Er dient tevens gewezen te worden op de financiële mogelijkheden van uw familie, die uw huur voor vele jaren in de stad Puli Khumri en vervolgens Baghlan, en uw onkosten tijdens uw studies aan de universiteit konden betalen (CGVS, p. 8). Ook had uw vader de middelen om u de 2000 dollar te geven voor uw reis, boven op de 3000 dollar van uw eigen spaargeld (CGVS, p. 19). U verklaart dat hij dit reeds had en dat hij ook schapen verkocht (CGVS, p. 19). Bovendien is Mazar e-Sharif u niet volledig vreemd gezien u door Mazar e-Sharif reisde tussen uw werk in Jawzjan en Faryan en uw dorp (CGVS, p. 11). Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst in de stad Kabul of de stad Mazar e-Sharif te vestigen, antwoordt u dat het niet mogelijk is omdat uw leven in gevaar is in Afghanistan. U geeft aan dat de taliban weet dat u bij de Aga Khan Company werkte en dat ze u ervan beschuldigden een ongelovige te zijn. U vertelt dat de taliban u brieven stuurden en ook uw familie onder druk zetten (CGVS 2, p. 5). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Mazar-i Sharif over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. (...)"

Verzoeker voert geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan bovenstaande motivering met betrekking tot de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Mazar e-Sharif over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF